

**ყვარელი**

რეგისტრაციის № 798

რეგისტრაციის თარიღი: 10/12/2007

ადგილწარმოშობის დასახელება: ყვარელი

საქონლის დასახელება, რომლისთვისაც მოითხოვება ადგილწარმოშობის დასახელების რეგისტრაცია: ღვინო

განმცხადებლის სახელი და მისამართი: სსიპ - ღვინის ეროვნული სააგენტო; მარშალ გელოვანის გამზ. №6, 0159, თბილისი, საქართველო

1. დასახელება: „ყვარელი“

2. დამატებითი აღნიშვნები

3. ტიპი, ფერი და ძირითადი მოთხოვნები

„ყვარელი“ წითელი მშრალი ღვინოა, რომელიც უნდა აკმაყოფილებდეს შემდეგ მოთხოვ- ნებს:

- ფერი – მუქი წითელი;
- არომატი და გემო – უზადო, გემოზე სავსე, ექსტრაქტული, ხავერდოვანი, ჰარმონიუ- ლი, ამ გეოგრაფიული ადგილისთვის დამახასიათებელი ჯიშური არომატით, დავარ- გებისას უვითარდება მკვეთრად გამოხატული ბუკეტი ხილის ტონებით;
- ფაქტობრივი მოცულობითი სპირტშემცველობა არ უნდა იყოს 11 %-ზე ნაკლები;
- დაყვანილი ექსტრაქტის მასის კონცენტრაცია არ უნდა იყოს 22 გ/ლ-ზე ნაკლები;
- შაქრიანობა არ უნდა აღემატებოდეს 4 გ/ლ-ს;
- ტიტრული მჟავიანობა არ უნდა იყოს 5 გ/ლ-ზე ნაკლები;
- სხვა მახასიათებლები უნდა შეესაბამებოდეს საქართველოს კანონმდებლობით დად- გენილ მოთხოვნებს.

4. წარმოების გეოგრაფიული არეალი და ზონები

ყვარლის მიკროზონა მდებარეობს ყვარლის ადმინისტრაციულ რაიონში, კავკასიონის განშტოების სამხრეთ დაქანებაზე, ჩრდილოეთ განედის 41°30'და აღმოსავლეთ გრძედის 45°50' კოორდინატებზე, მდინარე ალაზნის მარცხენა მხარე ტერასაზე. ჩრდილოეთით ემიჯნება კავკასიონის მთების სამხრეთი კალთების დაბოლოებას.

მიკროზონა ქ. ყვარლიდან დასავლეთის მიმართულებით მოიცავს სოფლების – შილდის, ენისელის, საბუეს, ალმატის, გრემის და შაქრიანის შუა და ზედა ნაწილს, რომლებიც ალაზნის მხარე ტერასაზე მდებარეობენ, აღმოსავლეთის მიმართულებით, კი, სოფლების – ფატმასურის, სანავარდოს, კუჭატანის, წიწკანანთ სერის, ჩანტლის ყურის, ზინობიანის, ახალსოფლის, თხილის წყაროს, მთის ძირის, ჭიკაანის – ძირითადად, ხოლო გავაზისა და ბალღოჯიანის ტერიტორიებს – ნაწილობრივ, ალაზნის პირველ ტერასამდე.

5. ვაზის ჯიშები:

„ყვარელი“ შეიძლება დამზადდეს ყვარლის მიკროზონაში მოწეული საფერავის ჯიშის ყურძნიდან და დაუშვებელია სხვა ჯიშების გამოყენება.

6. ვენახის გაშენება, სხვლა-ფორმირება და მოვლა:

- ყვარლის მიკროზონაში, ღვინო „ყვარლისთვის“ განკუთვნილი სამეწარმეო ვენახები გაშენებული უნდა იყოს 250–550 მეტრის სიმაღლეზე ზღვის დონიდან.
- ვენახის რიგთაშორის მანძილი შეიძლება იყოს 1-დან – 3 მეტრამდე;
- ვაზთაშორის მანძილი რიგში 0,8 –1,5 მეტრი;
- შტამბის სიმაღლე – 60–90 სმ;
- სხვლის ფორმა – ცალმხრივი ან ორმხრივი ქართული, ან თავისუფალი.

ვაზის გაშენება, მისი გასხვლა-ფორმირება და დაცვა მავნებლებისა და დაავადებებისაგან, აგრეთვე, ნიადაგის დამუშავება, მისი განაყოფიერება და სხვა ოპერაციები ხორციელდება ყურძნის მწარმოებლის მიერ შერჩეული აგროტექნიკური ღონისძიებების შესაბამისად.

7. ყურძნის სიმწიფე, რთველი, ტრანსპორტირება

- „ყვარელი“ მზადდება მხოლოდ მწიფე ყურძნისაგან. ყურძნის შაქრიანობა კრეფის დროს უნდა იყოს არანაკლებ 19 %;
- ყურძნის ტრანსპორტირება დასაშვებია მხოლოდ ხის ან პლასტმასის ყუთებით, უყანგი ფოლადისაგან დამზადებული ან სპეციალური სადებავით შედგებილი მარებით;
- დაუშვებელია ყურძნის ტრანსპორტირებისას პოლიეთილენის პარკების და/ან ტომ- რების გამოყენება;
- ტრანსპორტირებისას ყურძენი მაქსიმალურად უნდა იყოს დაცული შესაძლო დაზიანებებისაგან.

8. ყურძნის მოსავალი და ღვინის გამოსავალი

ყურძნის მოსავალი 1 ჰექტარ ვენახზე არ უნდა აღემატებოდეს 10 ტონას.

ღვინის გამოსავალი არ უნდა აღემატებოდეს:

- 650 ლიტრს – ერთ ტონა ყურძნიდან;
- 6500 ლიტრს – ერთი ჰა ვენახიდან.

9. ყურძნის გადამუშავება, ღვინის დამზადება და ჩამოსხმა

„ყვარლის“ წარმოებისათვის განკუთვნილი ყურძენი მოწეული უნდა იყოს ყვარლის მიკროზონაში გაშენებული ვენახებიდან. ამასთან, დასაშვებია 15% - მდე საფერავის ჯიშის იმ ყურძნის გამოყენებაც, რომელიც მოწეულია ყვარლის მიკროზონის გარეთ, მაგრამ კახეთის მევენახეობის ზონის ფარგლებში.

ყურძნის გადამამუშავება და ღვინის დამზადება დასაშვებია მხოლოდ კახეთის ზონის ფარ- გლებში, ხოლო ბოთლებში ჩამოსხმა – კახეთის ზონის ფარგლებს გარეთაც, მხოლოდ საქართველოს ტერიტორიაზე.

ამასთან, ყურძნის გატანა ყვარლის მიკროზონიდან გადასამუშავებლად და ღვინის გატანა კახეთის მევენახეობის ზონიდან ჩამოსახმელად დასაშვებია მხოლოდ მკაცრი აღრიცხვისა და კონტროლის პირობებში.

„ყვარელი“ მზადდება დურდოს სრული ალკოჰოლური დუღილის გზით.

ღვინო „ყვარლის“ სამომხმარებლო ბაზარზე გატანა დასაშვებია მხოლოდ სამომხმარებლო ტარაში დაფასოებული სახით.

ღვინის წარმოებისას დასაშვებია მხოლოდ იმ ოპერაციების, მასალებისა და ნივთიერებების გამოყენება, რომლებიც ნებადართულია საქართველოს კანონმდებლობით.

**10. კავშირი ღვინის განსაკუთრებულ ხარისხს, რეპუტაციასა და გეოგრაფიულ ადგილს შორის**

**კლიმატი** – „ყვარლის“ მიკროზონაში ამინდის ფორმირებას ძირითადად განაპირობებს სუბტროპიკულ და ზომიერ განედებში განვითარებული, მაღალმთიანი სისტემების ზეგავლენით გამოწვეული, დასავლეთიდან და აღმოსავლეთიდან გადმონაცვლებული ჰაერის მასები. ხეობის თავისებური ჩაკეტილობის შედეგად ქარის სიჩქარე დიდი არ არის. კლიმატი ზომიერად ნოტიოა, ზომიერად ცივი ზამთრით და თბილი ხანგრძლივი ზაფხულით.

განედური მიმართულების ხეობაში, სამხრეთული დაქანების მთისწინებზე წარმოქმნილი ისეთი ძირითადი აგრო-კლიმატური ფაქტორები, როგორცაა: მზის სხივური ენერჯია, სითბოს რაოდენობა, ზაფხულის ზომიერი ტემპერატურა, ადგილმდებარეობის სკამო

დატენიანება, კომპლექსურად ქმნის ხელსაყრელ პირობებს საფერავის მაღალხარისხოვანი პროდუქციის მისაღებად.

„ყვარლის“ მიკროზონაში ჰაერის საშუალო წლიური ტემპერატურა 12,5°C-ია, ყველაზე თბილი თვეების VII-VIII საშუალო ტემპერატურა 23,6°C, უცივესი თვისა კი +1,0°C-ია. მრავალწლიური მონაცემებიდან გამომდინარე, ჰაერის წლიური აბსოლუტური მინიმალური ტემპერატურა -10, -11°C-ია, ხოლო აბსოლუტური მაქსიმალური ტემპერატურა 35°C-ის ტოლია. ექსტრემალური ტემპერატურებია -23 და +38°C.

გაზაფხულზე ჰაერის საშუალო დღე-ღამის ტემპერატურის 10°C-ზე ზევით მდგრადი გადასვლა ხდება 5 აპრილიდან. ხოლო შემოდგომაზე 10°C-ზე ქვემოთ დაცემა – 4 ნოემბრიდან აღინიშნება. ე. ი. თბილი პერიოდის ხანგრძლივობა 212 დღეა. საფერავი კვირტის გაშლას აპრილის შუა რიცხვებში იწყებს. ყვეალობა მასის ბოლოს, ყურძნის სიმწიფის დაწყება კი აგვისტოს მეორე ნახევარში აღინიშნება. ყურძნის ტექნიკურად მოწიფება სექტემბრის ბოლო რიცხვებში ხდება.

„ყვარლის“ მიკროზონაში, 350-550 მ სიმაღლის ფარგლებში აქტიურ ტემპერატურათა ჯამი (> 10<sup>0</sup> C) 4100–3700<sup>0</sup>C ფარგლებში მერყეობს.

ატმოსფერული ნალექების წლიური ჯამი ყვარლის მიკროზონაში 1070 მმ, ხოლო სვეგეტაციო პერიოდში 800 მმ უდრის.

ჰაერის შეფარდებითი სინოტივის წლიური მნიშვნელობა 72% უდრის. ჰაერის ტენით გაჯერება ყველაზე ნაკლებია (66–64%) ზაფხულის თვეებში (ივნისი, ივლისი, აგვისტო), შედარებით მეტი (80%) შემოდგომის დასასრულს და ზამთრის დასაწყისში.

თოვლის საფარი დეკემბრის ბოლო დეკადაში იქმნება, რომელიც მარტის შუა რიცხვებამდე გრძელდება. სეტყვიანი დღეების რიცხვი წელიწადში საშუალოდ 2,1-ს უდრის. წლის განმავლობაში ყველაზე სეტყვიანი მასია (0,9 დღე); აპრილში, ივნისში და ივლისში თითოეულში ცალ-ცალკე სეტყვა 0,3 დღეს არ აღემატება.

**ნიადაგი.** არსებული მასალებისა და ჩვენს მიერ 2005 წელს ჩატარებული კვლევების საფუძველზე, მიკროზონის ტერიტორიაზე გამოყოფილია ალუვიური ნიადაგების ორი სახეობა, ცხრა სახესხვაობით და დელუვიური ნიადაგების ორი სახეობა ხუთი სახესხვაობით.

1. ალუვიური, უკარბონატო, დიდი სისქის თიხნარი;
2. ალუვიური უკარბონატო, დიდი სისქის, სუსტად ხირხატანი, თიხნარი;
3. ალუვიური-უკარბონატო, დიდი სისქის, საშუალოდ ხირხატანი, საშუალო და მსუბუქი თიხნარი;
4. ალუვიური უკარბონატო, დიდი სისქის, ძლიერ ხირხატანი თიხნარი;
5. ალუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, თიხნარი;
6. ალუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, სუსტად ხირხატანი, თიხნარი;
7. ალუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, საშუალოდ ხირხატანი, თიხნარი;
8. ალუვიური უკარბონატო, დიდი სისქის, ჭარბტენიანი და დაჭაობებული, თიხნარი და თიხანი;
9. ალუვიური სუსტად კარბონატული, ჭარბტენიანი და დაჭაობებული, თიხნარი და თიხანი.
10. დელუვიური უკარბონატო, დიდი სისქის, თიხნარი;
11. დელუვიური უკარბონატო, დიდი სისქის, სუსტად ხირხატანი, თიხნარი;
12. დელუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, თიხანი;
13. დელუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, სუსტად ხირხატანი, თიხნარი და თიხანი;
14. დელუვიური სუსტად კარბონატული, დიდი სისქის, ჭარბტენიანი, თიხანი.

ზემოთ დასახელებული ნიადაგებიდან პირველი ათი სახესხვაობა ალუვიური ნიადაგებისა წარმოდგენილია ალაზნის მეორე ტერასაზე და, ძირითადად, ვაკე რელიეფის ფორმებით ხასიათდებიან, ხოლო მე-11, მე-12, მე-13 და მე-14 სახესხვაობები დელუვიური ნიადაგებისა კავკასიონის სამხრეთ კალთების დაბოლოებაზე არიან წარმოდგენილი და უშუალოდ ემიჯნება სამხრეთ კალთებს, რომელიც ზღვის დონიდან 400–500 მეტრის ფარგლებშია, რელიეფურად ეს ფართობები სამხრეთისაკენ და სამხრეთ-დასავლეთისაკენ სუსტად დაქანებულ შლიეფებს წარმოადგენს.

ალუვიური ნიადაგების პირველი ათი სახესხვაობის ნიადაგები ხასიათდებიან ღრმა სისქის პროფილით და განსხვავდებიან ხირხატანიობის ხარისხით, მექანიკური შედგენილობით, კარბონატების შემცველობით, ჭარბი ტენიანობისა და დაჭაობების ხარისხის მიხედვით. აღნიშნული ნიადაგებიდან პირველი შვიდი სახესხვაობის ნიადაგები ხასიათდება ღრმა სისქის პროფილით და პროფილის სისქე ძირითადად 1–1,5 მ ფარგლებშია, ხოლო აქტიური ჰუმუსიანი ფენა 50–70 სმ-ია. ხასიათდებიან ძირითადად თიხნარი მექანიკური შედგენილობით, გამინაკლის შემთხვევებში ზოგიერთ გენეზისურ ჰორიზონტში გადახრი- ლია მსუბუქი თიხისაკენ ან მსუბუქი თიხნარისა და სილნარისაკენ. გარდა ამისა, აღნიშნული ნიადაგები განსხვავდებიან ხირხატანიობის ხარისხით და დაქვიანებით. ხირხატანიობა და ქვიანობა მეტწილად შესაძინეია მდინარეთა ახალ ტერასებზე და ნაპირებთან. მე-8 და მე-9 სახესხვაობის ნიადაგები კი ხასიათდებიან ჭარბტენიანობით და დაჭაობებით, რომლებიც ძირითადად წარმოდგენილია მცირე ნაკვეთების სახით ჩადაბლებულ ადგილებზე და ფშების გასწვრივ. მექანიკური შედგენილობით ეს ნიადაგები მეტწილად თიხანი და თიხნარია.

ნიადაგწარმოქმნელ ქანებს პირველი ცხრა სახესხვაობის ნიადაგებში ძირითადად ალუვიური წარმოშობის რიყნარ-თიხნარი და რიყნარ-ქვიშნარი ნაფენები წარმოადგენს, რომელიც ძირითადად კავკასიონის სამხრეთი ფერდობებიდან ჩამონატანი ნაშალი მასალებისაგან შედგება, რომელიც მეტწილ შემთხვევაში ზღვიური წარმოშობის შავი ფიქალების ნაშალი მასალით არის წარმოდგენილი, რომელიც სითბოს შთანთქმის მაღალი უნარით ხასიათდება და გარკვეულ გავლენას ახდენს ნიადაგის ტემპერატურულ რეჟიმზე. ეს კი თავისებურად განაპირობებს ყურძნის შაქრიანობის მატებას და პროდუქციის ხარისხიანობას.

მე-10– მე-14 სახესხვაობის ნიადაგები კი დელუვეს წარმოადგენენ, რომლებიც განვითარე- ბული არიან დელუვიურ-პროლუვიური წარმოშობის თიხნარ და თიხნარ-სილნარ-ღორღიან ნაფენებზე. ეს ნიადაგებიც ხასიათდებიან ღრმა სისქის პროფილით, რომლის სიღრმე ძირითადად 80–150 სმ-ის ფარგლებშია, ხოლო აქტიური ჰუმუსიანი ფენა 50–60 სმ-ს შეადგენს. აღნიშნული ნიადაგების ეს სახესხვაობებიც ერთმანეთისაგან განსხვავდებიან მექანიკური შედგენილობით, ხირხატანიობის

ხარისხით, კარბონატების შემცველობით და ტენიანობის მიხედვით. მე-10 და მე-11 სახესხვაობის ნიადაგები უკარბონატა და თიხნარი მექანიკური შედგენილობით ხასიათდება, განსხვავებით მე-11 სახესხვაობა ხირხატანა-

ობითავე გამოირჩევა და სუსტად ხირხატანია. მე-12, მე-13 და მე-14 სახესხვაობები სუსტად კარბონატულია და თიხნარი და თიხნარი მექანიკური შედგენილობით ხასიათდებიან. განსხვავებით მე-13 სახესხვაობა სუსტად ხირხატანია, ხოლო მე-14 სახესხვაობა კარბტენიანი.

ანალიზის მონაცემებიდან გამომდინარე, აღნიშნული ნიადაგები მექანიკური შედგენი- ლობით ძირითადად თიხნარს მიკუთვნება. გამონაკლის შემთხვევებში კი მსუბუქი თიხანობით ხასიათდებიან. ჰუმუსის შემცველობის მიხედვით ძირითადად საშუალო მაჩ- ვენებით ხასიათდებიან და ნიადაგის აქტიურ ფენაში 50– 70 სმ- ის სიღრმემდე 5,5–2,5%-ის ფარგლებშია, ქვედა ფენებში კი თანდათან მცირდება და 2,5–0,5%-ის ფარგლებშია. ჰიდროლიზური აზოტი ძირითადად მცირე და საშუალო რაოდენობითაა წარმოდგენილი და 9,36–2,24 მგ-ის ფარგლებშია 100 გ ნიადაგში. ხსნადი ფოსფორით მეტწილ შემთხვევებში ძალზე ღარიბია და მხოლოდ კვალის სახითაა წარმოდგენილი. ასევე დაბალია გაცვლითი კალიუმის შემცველობაც და 17,0–2,0 მგ-ის ფარგლებშია 100გ ნიადაგში. კალციუმის კარბონატებს პირველი, მე-2, მე-3, მე-4, მე-8, მე-10 და მე-11 სახესხვაობის ნიადაგები საერთოდ არ შეიცავს, ხოლო მე-5, მე-6, მე-7, მე-9, მე-12, მე-13 და მე-14 სახესხვაობის ნიადაგებშია მცირე რაოდენობით წარმოდგენილი და ძირითადად 0,2-5,0%-ის ფარგლებშია. ნიადაგის არეს რეაქცია (PH) ნეიტრალური და სუსტი ტუტეა.

**ადამიანური ფაქტორი.** ყვარელში მევენახეობისა და მეღვინეობის განვითარება წინანდლის, ნაფარელისა და მუკუნანისგან განსხვავებული გზით წარიმართა. აქაური ვენახები არ შესულა საუფლისწულო მამულების შემადგენლობაში და აქედან გამომდინარე, მათ არ განუვდიათ ის პოზიტიური ზეგავლენა, რამაც უდიდესი როლი ითამაშა ხსენებულ მამულებში დარგის რაოდენობრივი და ხარისხობრივი ზრდის საქმეში. მიუხედავად იმისა, რომ აქ მევენახეობა-მეღვინეობას უხსოვარი დროიდან მისდევდნენ, დარგი მაინც ჩამორჩენილი და ძირითადად გლეხურ მეურნეობაზე იყო დაფუძნებული.

დარგის ინდუსტრიული განვითარება იწყება XX საუკუნის 20-ანი წლებიდან დარგობრივი სამეცნიერო ცენტრების დაარსებისა და განვითარების კვლადკვალ. მევენახეობის საბჭოთა მეურნეობების ჩამოყალიბებისა და გამდიდრების პარალელურად. 20-ანი წლების მიწურულსა და 30-ანის დასაწყისში აშენდა იმ დროისათვის თანამედროვე და კარგად აღჭურვილი ღვინის ქარხნები ყვარელში („წითელი მარანი“), შილდასა და ახალსოფელში.

დარგის განვითარების ახალი ტალღა წამოვიდა 1950-ანი წლების მიწურულს, რის შედეგადაც ყვარლის მიკროზონაში ვაზის ნარგავთა თითქმის 3,5-ჯერ გაიზარდა და 1960-ანი წლების ბოლოსთვის 8700 ჰა-ს მიაღწია. აშენდა ახალი, დიდი წარმადობის, ტექნიკურად კარგად აღჭურვილი ღვინის ქარხნები ყვარელში, ენისელში, შილდაში და ჭიკაანში, სადაც სისტემატურად იხვეწებოდა არსებული და ინერგებოდა ახალი ტექნოლოგიები.

„ყვარელი“ გამოდის 1966 წლიდან და 1990 წლამდე მიღებული აქვს 3 ოქროს და 2 ვერცხლის მედალი.

ყვარლის მიკროზონის გეოგრაფიული მდებარეობა, რეგიონისთვის დამახასიათებელი კლიმატი: ზომიერად თბილი ზამთარი და ცხელი ზაფხული, ატმოსფერული წალექების ზომიერი რაოდენობა, ნიადაგის მრავალფეროვნება, საფრავის ვაზის ჯიშის მხოლოდ ამ მიკროზონისთვის დამახასიათებელი განსაკუთრებული მახასიათებლები და მევენახეობა- მეღვინეობის ადგილობრივი, მრავალსაუკუნოვანი ტრადიცია განაპირობებს ღვინო

„ყვარლის“ განუმეორებელ, მხოლოდ ამ ღვინისათვის დამახასიათებელ ორგანოლექტიკურ თვისებებს.

**11. ეტიკეტების განსაკუთრებული მოთხოვნები**

დასახელება „ყვარელი“ და აღნიშვნა „დაცული ადგილწარმოშობის დასახელების ღვინო“ ეტიკეტზე, შეფუთვაზე, ასევე, ღვინის თანმხლებ დოკუმენტებში და სარეკლამო მასალებში უცხო ენებზე დაიტანება შემდეგნაირად:

ლატინური შრიფტით – **KVARELI** Protected Designation of Origin ან/და PDO

რუსული შრიფტით – **КВАРЕЛИ** Защищённое наименование места происхождения

**12. აღრიცხვა და შეტყობინება**

„ყვარლის“ წარმოების და შენახვის ტექნოლოგიური პროცესების აღრიცხვა და შეტყობინება ხორციელდება საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესის შესაბამისად.

**13. ძირითადი საკონტროლო წერტილები**

დაცული ადგილწარმოშობის დასახელების ღვინო „ყვარლის“ წარმოების პროცესის გაკონ- ტროლების დროს მწარმოებელმა სსიპ – ღვინის ეროვნულ სააგენტოს უნდა დაუდასტუროს შემდეგი პარამეტრების შესაბამისობა:

ძირითადი საკონტროლო პუნქტები	შეფასების მეთოდები
ვენახის ადგილმდებარეობა	საკადასტრო რუკა, შემოწმება ადგილზე
ფართობი	ვენახის აღრიცხვის ჟურნალი, კადასტრი
ვაზის ჯიში	ვენახის აღრიცხვის ჟურნალი, შემოწმება ადგილზე
კულტივირების მეთოდები	აგროტექნიკურ ღონისძიებათა რეგისტრაცი- ის ჟურნალი, წამლობის ჟურნალი. შემოწმე- ბა ადგილზე
მოსავლის აღება და ტრანსპორტირება	რთველის ჟურნალი
ყურძნის საპექტრო მოსავალი	რთველის ჟურნალი
ყურძნის მთლიანი მოსავალი	რთველის ჟურნალი
ყურძნის გადამუშავება და ღვინის დამზადება	ყურძნის მიღების ჟურნალი, ყურძნის გადა- მუშავების ჟურნალი, პროდუქციის ბრუნვის აღრიცხვის ჟურნალი, ლაბორატორიული ანალიზების ჟურნალები, შეტყობინებები, შემოწმება ადგილზე
ღვინის ჩამოსხმის, შეფუთვის და შენახვის ადგილი და პირობები	ჩამოსხმის ჟურნალი, მზა ნაწარმის საწყობ- ში პროდუქციის მოძრაობის ჟურნალი, ლაბორატორიული ანალიზების ჟურნალები
ღვინის ფიზიკო-ქიმიური მახასიათებლები ღვინის წარმოების პროცესში, ჩამოსხმამდე და ჩამოსხმის შემდეგ	ლაბორატორიული ანალიზების ჟურნალები
ღვინის ორგანოლექტიკური მახასიათებლები მიკვლევადობა	სადეგუსტაციო კომისიის ოქმები ტექნოლოგიური და ლაბორატორიული

**15. წარმოების მაკონტროლებელი ორგანო:**

წარმოების სპეციფიკაციის დაცვასა და ადგილწარმოშობის დასახელების მართებულად გამო-ყენებაზე სახელმწიფო კონტროლს ახორციელებს სსიპ – ღვინის ეროვნული სააგენტო საქარ-თველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესის შესაბამისად.





